

Anna Bujnowska

"Indywidualizacja języka postaci w >>Żywocie Mikołaja Srebrempisanego

Biuletyn Polonistyczny 32/1 (112), 235

1989

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

MAKOWSKI Stanisław: Sny Norwidowe. "Przegląd Humanistyczny"
1987 nr 7/8 s. 143-149.

Problematyka snu w twórczości Norwida nie jest dotychczas zbadana, chociaż wiadomo, że Norwid wyzyskiwał literacko swoje sny i przywiązywał do nich dużą wagę, choć nie w tym stopniu, co inni romantycy. Tylko jeden jego utwór literacki nosi tytuł "Sen". W latach 1851-1856 nastąpiło szczególne zainteresowanie poety snami. Artykuł zawiera analizę czterech przykładów z tego okresu: analiza snu żony J.B. Zaleskiego (w liście do tegoż z 1851 r.), opis własnego snu (również w liście do Zaleskiego), drukowany w "Gońcu Polskim" utwór "Z za-jawu" oraz napisany w 1855 r. wiersz "Sen".

BP/112/69

A.B.

MALINOWSKA Ewa: Indywidualizacja języka postaci w "Żywocie Mikołaja Srebręmpisanego" Emila Zegadłowicza. "Przegląd Humanistyczny" 1987 nr 7/8 s. 97-104.

Powieść Zegadłowicza "Żywot Mikołaja Srebręmpisanego", obejmująca dwa utwory: "Uśmiech" i "Zmory" - cechuje się przewagą monologów wewnętrznych nad rozmowami bohaterów. W częściach dialogowych charakterystyczna jest językowa indywidualizacja postaci. Język potoczny, jakim mówią, różnicowany jest według ich pochodzenia społecznego, narodowego i środowiska, z jakiego pochodzą; określają go również intencje emocjonalne autora. Zegadłowicz, dzięki stylizacji językowej, tworzy znakomite karykatury, a także postaci pełne ciepła (ojciec) i dynamiki.

BP/112/70

A.B.